

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

Római Katolikus Egyházközség Monor

HÚSVÉT 2013

FELTÁMADÁS

A böjti időszakban Monorierdőn és Vasadon Biblia-szemináriumot tartottunk. Monoron az alapozó hittan tanulóival is ez alapján készültünk húsvétra. Sok mindent átértékelünk. Nem csak a múltat, a kétezer évvel ezelőtti eseményeket, hanem a jelent is. Hiszen Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. A Szentlélek szemináriumhoz hasonlóan itt is mindennap Isten igéjével kezdtük a napot. Olyan volt ez számunkra, mint egy iránytű. Vasárnap a szentmisék után találkozunk, hogy megbeszéljük, hogyan sikerült életünk hétköznapjait az ige fényénél megélnünk. Nagyon jól telt naponta az a kis csend, amit magunkban teremtettünk. Az esti csendes elmélkedésben kiválasztottunk egy-két eseményt és kérdezzük: Mit várt tőlem ebben a helyzetben Jézus Krisztus. A szeminárium azt is megmutatta, hogy

egyikünk sem valósíthatja meg teljesen önmagát, sem a rábízott küldetést a többiek nélkül. Ha akarjuk ha nem hozzá vagyunk fűzve másokhoz. Hogy fejlődünk, mindenkire szükségünk van. Egy nagy test tagjai vagyunk - a kegyelem kialakítja belőlünk Krisztus Testét, az egyházat. Sok testvérünk most fedezte fel a napi evangélium igazi örömhírét, erejét. Sokszor mi is tanácstalanok vagyunk, mint húsvét hajnalán az asszonyok – ki hengeríti el a követ? De neki, Istennek ez nem probléma. Már sokszor bizonyított a történelem folyamán! A lelkünk előtt lévő köveket is el tudja mozdítani, de nélkülünk nem megy. **Ne féljete!** – hangzanak az evangélium bátorító szavai. Kell a bátorítás, mert mi sokszor még csak a keresztnél tartunk, de valójában **Ő már feltámadt, él! Siessetek, ne legyetek lemaradva, előtettek meg, megláthatjátok!**

Kegyelmekben gazdag húsvétot kívánok. Csáki Tibor

XVI. BENEDEK PÁPA ÖRÖKSÉGE

XVI. Benedek pápa öröksége

Benedek pápa február 11-én, a betegek világnapján bejelentette, hogy visszavonul. Hálát adunk minden kegyelemért, amit általa kaptunk az Úrtól. Néhány gondolatával búcsúozunk tőle: „Nincsen-e vajon mindannyiunkban valamiféle félelem, hogy – ha teljesen magunkba fogadjuk Krisztust, megnyitjuk magunkat számára – valamit elvihet az életünk-ből? Nem félünk-e attól, hogy le kell mondanunk valami nagy, egyedi dolgról, ami széppé teheti az életünket? Nem áll-e fenn a veszélye annak, hogy szorongunk, és szabadságunktól megfosztva érezzük magunkat? És a pápa újra ezt akarta mondani: nem! Aki beengedi Krisztust, nem veszít semmit, semmit, abszolút semmit, ami az életet szabaddá, széppé és nagyvá teszi. Nem! Csak ebben a barátságban tárulnak ki az élet kapui. Csak ebben a barátságban tárjuk fel valójában az emberi természet nagy képességeit. Csak ebben a barátságban tapasztalhatjuk meg azt, ami szép és ami megszabadít. Így, nagy erővel és meggyőződéssel, egy hosszú élet személyes tapasztalataiból kiindulva szeretném ma azt mondani nektek, kedves fiatalok: ne féljétek Krisztustól! Nem vesz el tőletek semmit, hanem mindent nektek ad! Aki neki adja magát, megkapja a százszorosát! Igen, nyissátok ki, tárjátok ki az ajtókat Krisztusnak – és megtaláljátok az igazi életet!” Ámen.

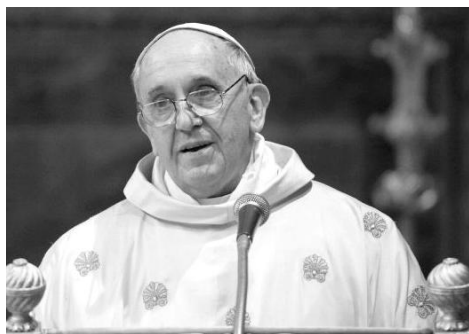
Boldog Kalkuttai Teréz anya imája

Uram, ha éhezem, adj nekem valakit,
akinek egy darab kenyér kell;
ha szomjazom, küldj valakit, akinek
egy pohár vízre van szüksége;
ha fázom, küldj valakit, hogy
felmelegítség;
ha szomorú vagyok, hozz valakit,
hogy megvigasztaljam;
ha keresztem nehezzé válik, add, hogy
megoszthassam valakivel a sajátját;
ha szegény vagyok, vezess el
valakihez, aki nélkülözik;
ha nincs időm, adj valakit, akit pár
pillanatil szolgálhatok;
ha megaláznak, add, hogy valakinek
dalolnom kelljen;
ha elbátortalanodom, küldj valakit,
hogy bátorítsam;
ha mások megértéséért kiáltok, adj
valakit, akinek az enyémre van
szüksége;
ha arra vágyom, hogy törődj ve-
lem, küldj hozzám valakit, akiről
gondoskodnom kell;
ha csak magamra gondolok, hívd fel
figyelmemet valaki másra.

Tégy bennünket méltóvá, Uram, hogy azokat a testvéreinket szolgáljuk, akik világszerte, szegényen és éhezve élnek és halnak meg.

Add meg nekik ma, kezünk által, mindennapi kenyerüket, és adj nekik átfogó szeretetünk által békét és boldogságot.

A pápaválasztásról, Ferenc pápáról

2005. 04. 02. Megrázó dátum s egyben a gyász napja a katolikus egyház és a világ számára. Az oly kedvelt és szeretett II. János Pál pápa hosszas betegsége után visszaadta lelkét a Teremtőnek. Egy pápa, aki megmutatta, hogy a gyöngeség, a betegség az nem olyan teher, melyet rejtegetni kellene, hanem azt méltósággal kell vállalni és megélni, s ezzel példát adva nekünk is a reménységre.

2013. 02. 28. Történelmi pillanat. XVI. Benedek pápa bejelenti, hogy testi és lelki erejének fogyatkozása miatt szabad akaratából visszalép, s lemond a péteri szolgálatról: „Szent Péter hajójának kormányozásához, és az evangélium hirdetéséhez olyan testi és lelki erő kell, amely bennem az utóbbi időben olyannyira alábbhagyott, hogy fel kellett ismernem, alkalmatlan vagyok a rám bízott hivatal igazgatására”. A mindig határozott, egyenes, erőskezű és kitartó pápa megmutatja nekünk saját gyöngeségét... Elődjével ellentétben azonban ő nem a világ szeme

előtt teszi mindezt, hanem elvonulva, alázatban és csöndben. Nagy példát adva ezzel számunkra is...

2013. 03. 13. A konklávé Jorge Mario Bergoglio argentin bíborost tartotta a legalkalmasabbnak és ezzel választotta meg a katolikus egyház új egyházfőjévé, aki a Ferenc pápa nevet választotta.

Történelmünkben ő az első latin-amerikai pápa. 1936. december 17-én született Buenos Airesben. Bár vegyésznek készült, mégis a papi és szerzetesi hivatást választotta s így 1958-ban lett a jezsuita rend tagja, amely rendnek 1973-tól kezdve hat éven át tartományfőnöke is lett. Boldog II. János Pál pápa 2001-ben nevezte ki bíborossá.

Az új pápa már az első perctől kezdve felhívta magára a figyelmet azzal, hogy elődeivel ellentétben a megválasztása után a Szent Péter-bazilika loggiáján egyszerű fehér reverendában, arany kereszt helyett a vasból készült keresztet viselve jelent meg és szavakkal üdvözölte a hívőket: „Buona sera! (Jó estét!). Ennek a konklávénak az volt a kötelessége, hogy új püspököt adjon Rómának. Úgy tűnik, hogy bíboros testvéreim majdnem a világ végére mentek érte... de itt vagyunk... És most kezdjük meg ezt az utat: a püspök és a nép. (...) Ez a testvériségnek, a szeretetnek, az egymás iránti bizalmunknak az útja.” Hasonlóképpen fogalmazott az első nyilvános szentmiséjében: „legyen szeretetteljes gondunk mindenkire, minden egyes

személyre, különös tekintettel a gyerekekre, az idősekre, a törekeny személyekre, akik gyakran szívünk peremén élnek.(...) Legyetek Isten ajándékainak őrzői!”

Ferenc pápa Assisi Szent Ferenc után választotta nevét, aki a szegénység és a béke, a természet embere volt, s amely már önmagában is sejteti, milyen irányban törekszik az új pápa az egyházat előmozdítani: „Ó, hogy szeretnék egy szegény egyházat, amely a szegényekért él! Az Egyház emberi intézmény is, de alapvetően (...) spirituális természetű, nem más, mint Isten népe, Isten szent népe, amely zarándokúton halad Jézus Krisztus felé.” – nyilatkozta a média munkatársainak rendezett fogadáson. Avagy ahogy Ferenc pápánk a vasárnapi Úrangyala imádságot követően fogalmazott: „Egy kevés irgalmasság megváltoztatja a világot. Ezáltal igazságosabb és kevésbé hideg lesz a világ.” A pápára jellemző különös szociális érzékenysége nem pusztán hangzatos szavak sokasága, hanem azok tettei által is valóságokká lesznek. Töretlen erővel lép fel mindennemű társadalmi igazságtalanság ellen, kiáll a szegények érdekeiért, 2001 húsvétján egy kórház 12 fertőzött betegének lábát mosta meg. Érsekként nem járt autóval, helyette a tömegközlekedést részesítette előnyben. Püspökké szentelése után nem költözött be a püspöki rezidenciába, hanem egy egyszerű házban lakott, és egyes vélekedések szerint még ételeit is saját maga készítette el.

Az előbb felsorolt tények is igazolják, hogy az Ferenc pápa egy akar lenni közülünk. És talán éppen ez az, ami őt

már most oly különlegessé és nagyvá teszi. Ahogy ő mondta: „A pápának is ahhoz, hogy gyakorolja hatalmát (...) követnie kell Szent József alázatos, konkrét, hitben gazdag szolgálatát és hozzá hasonlóan szélesre kell tárnia karját, hogy megőrizze Isten egész népét és befogadja szeretettel és gyöngédséggel az egész emberiséget.” Három különböző pápa – három különböző stílus. Egy dolog azonban összeköti őket: Azt hiszem nem túlzás azt mondani, hogy korunk pápai a három isteni erényt kívánták s kívánják saját személyükön keresztül elélni, s ezzel egy világnak követendő példát felmutatni, valamint meg is hívnak bennünket, hogy járjunk velük együtt ezen az úton. Míg II. János Pál híres mondatával „Ne féljete!” a Remény, XVI. Benedek a rá jellemző lényeglátással és következetességgel a Hit, addig az új Szentaty a Szeretet pápája kíván lenni. /Balogh László/

"Szüntelenül imádkozzatok."

1Tessz 5,17

Ferenc pápa nagyon egyszerű vezetőt ajánl nekünk az imádságban, ami egyben nagyon teljes is.

Mondjunk egy imát minden ujjunkra:

1. A hüvelykujjad van hozzád legközelebb. Ezért imádat azokért kezdjed akik legközelebb vannak hozzád. Azok a személyek, ezek akiket a legkönnyebb megjegyezni. Szeretteinkért imádkozni "édes kötelesség".

2. Következő ujjad a mutatóujj. Imádkozz azokért, akik utat mutatnak, tanítanak és gyógyítanak. Ide tartoznak tanáraid, mestereid, orvosaid, papjaid és szerzeteseid. Nekik támogatásra és bölcsességre van szükségük, hogy másoknak utat tudjanak mutatni. Legyenek mindig jelen imáidban.

3. Következő ujjad a középső, amely a legmagasabb. Ez vezetőinkre emlékeztet. Imádkozz országod elnökéért, a

kongresszusi tagokért, a vállalatvezetőkért és igazgatókért. Ezek az emberek irányítják hazád sorsát és alakítják a közgondolkodást. Szükségük van Isten vezetésére.

4. A negyedik ujjad a gyűrűsujj. Bár sokan nem tudják, de ez a leggyengébb ujjunk, bármelyik zongoratanár megmondja neked. A leggyengébbekre emlékeztet, akiknek sok bajuk van, akiket levert a betegség. Szükségük van imáidra éjjel és nappal. Soha nem tudsz eleget imádkozni értük. Gyűrűsujjad hív, hogy imádkozz a házaspárokért is.

5. Utoljára marad a kisujjad, legkisebb az összes ujj közül, így kell látnunk magunkat Isten és ember előtt. Azt mondja a Biblia: "az utolsókból lesznek az elsők". Kisujjad arra emlékeztessen, hogy imádkozz magadért. Miután imádkoztál az előző négy csoportért, akkor már megfelelő perspektívából látod saját szükségleteidet és jobban tudsz imádkozni a tiedért.

Feltámadás

(Török László diakónus verse)

Mert látták letéve szemfedőd,
S mellette halotti lepledet,
És látták: a nagy kő félredőlt,
Mit elgördíteni nem lehet.

Mert hallották szavad Emmauszba
érve,
Felismertek Téged kenyérrel a
kézbe'

Hogy áldottad és megszegted a
kenyeret.
Ők sírva-nevetve csókolták hűlt
helyed.

Hiszen a két szem nem álmodott,
A porban ott van lábnyomod.
Mert láttak Téged, ó boldogok!
Hetvenhétyszer is boldogok!

Mert látták, hogy ettél a halból,
Hogy mint esett a halfogás.
Tudták: - „A Mester néz a partról,
Az Úr az ott, és senki más!”

Mert tudták, nem lehet kísértet,
Bár jött a zárt ajtókon át,
Vett magához a lépes mézből,
S mutatta véres oldalát.

Az a két szem nem álmodott,
A porban ott van lábnyomod.
Mert láttak Téged, ó boldogok!
Hetvenhétyszer is boldogok!

És láthatott végre Tamás is,
Érezve ujjával sebed.

„Én Uram, én jó Istenem!”-
Felelte Tamás is neked.

Az a két szem nem csalódott,
A porban ott van lábnyomod.
Mert láttak Téged, ó boldogok!
Hetvenhétyszer is boldogok!

Emmausz

„Társalgás, szelíd énekszó, vagy az
esti imádság
Vándorlás idejét könnyebbé teheti.
Mért szomorú szívetek, hogy a
földet nézitek egyre?
Némán hosszú az út, s könnyen
fárad a láb.”

„Honnan jössz idegen, hogy nincs
tudomásod a bajról?
Itt most nincs zeneszó. Csendben
gyászol a nép.
Prófétánkat, a szentet, a főpapok
elvezítették.
Nem szállt szembe velük, még el
sem menekült.”

„Sok csodadolgot tett, szava
elsimította a tengert,
Gyógyított beteget, s űzött ördögöt
is.
Őt kicsi árpakenyérből etette a nagy
sokaságot,
Elteltek vele mind, s bőven volt
maradék.
S mentek másnap az emberek újra,
hogy éhüket oltsák:

„Mester! Légy te király!” – kérték –
„Fölken a nép!”

S lába elé terítette a köntöseit

Jeruzsálem:

„Isten küldte nekünk! Ő majd megszabadít!”

Aztán megfeszítették, meghalt.

Szörnyű csalódás.

Harmadnapja halott. Kár így élni tovább”

„Mesteretek mit mondott sorsáról, ha jövendölt?

Nem jósolta –e meg, hogy halnia kell?

Bűneitek váltságáért halt meg a kereszten.

Értetek adta magát, úgy szeretett titeket.

Nem tanított -e a Mester a magról, hogy hoz a földben

Termést százszorosan? Úgy, hogy halnia kell!

Szent tanításainak mi a sorsa kemény szívetekben?

Szép termés-e a gyász? Mondd, hova tűnt hitetek?

Légy őszinte! Mit gyászolnak az emberek inkább?

Nincs aki oszt kenyeret, vagy holt Mesterüket?

Nem kellett neki latrok módján halnia rútul,

S evvel váltani meg, elsősege jogát?

S pont e halál, ami által örökké él miközöttünk,

S bennünk egyre tovább. Nem lát vak szemetek?”

„Nem sajnós, de a szívünk éledezik szavaidtól.

Tőlünk meg ne tagadd, dorgálásaidat!”

„Éljétek tanítását, s köztetek újra jelen lesz.

Győztes jel a keresz, földről az égbe mutat!”

„Esteledik már vándor, lassan vége az útnak.

Jöjj te is enni velünk, törjed meg kenyერünk!”

„Ízleljétek e szent eledelt, és lássatok immár:

Nincs ok a gyászra tovább, él a ti Mesteretek!”

„Jézus! Én Uram, Istenem, élsz hát, jöve halálból!

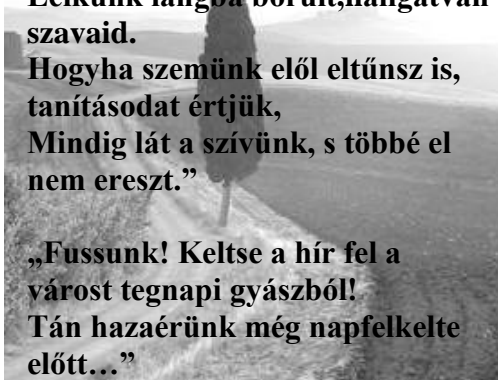
Lelkünk lángba borult, hallgatván szavaid.

Hogyha szemünk elől eltűnsz is, tanításodat értjük,

Mindig lát a szívünk, s többé el nem ereszt.”

„Fussunk! Keltse a hír fel a várost tegnapi gyászból!

Tán hazaérünk még napfelkelte előtt...”

Plébániai közösségünk néhány tagját ezúttal arról kérdeztük, mit jelent számukra a feltámadás örömhíre; hogyan élük meg a hétköznapiakban...

Huszthyné J. Márta

Hiszem a szentek közösségét, a bűnök bocsánatát, a test feltámadását és az örök életet.

Apai nagymamámnak nagyon erős hite volt. Hittel fogadta el nyolc gyermekét Isten ajándékaként: „Ha az Isten adott báránykákat, ad hozzájuk legelőt is”. Hite segítette elviselni négy gyermekének korai elvesztését. „Isten adta, Isten elvette, áldott legyen az Ő szent neve” – mondta. Hite segítette át az élet minden nehézségén. Ezeket a mondásait én már csak a családi legendákból ismerem, édesapám és édesanyám elbeszéléseiből. Apró természetűre, mosolygós, szelíd, barna szeműre emlékezem. Ez a szem egyszerű volt nagyon szigorú, amikor sok-sok évvel halála után velem álmodtam, s álmodtam azt mondta: „A fiaim gyónjanak, áldozzanak!” Gondolt itt apukámra és nagybátyáimra.

Hogyan kerül az ő alakja egy feltámadásról szóló tanúságtételbe? Hosszú út vezetett odáig, hogy megtérjek. Gyerekkorunkban nagymamám szorgalmazta a rendszeres templomba járást unokái körében, fiú unokái

ministráltak is. De az ige „útszélre vett mag” volt számomra. Ahogy nőttem, bizony eltávolodtam a templomtól, a vallástól. „Ettem a tudás almájából.” Isten, hitét mélyen megélt férjet adott nekem. (Nagymamám imája hallgattatott meg?) Mellette – bár sosem erőltette rám hitét – megtértem. Isten a kezébe vett. Formált, alakított a hittársaimon és az írásokon keresztül. Rengeteget olvastam. Faltam a Bibliát, vallásos irodalmat. Mindent, ami a kezem ügyébe került. Egy mondat nagyon mélyen ragadt meg bennem. Azóta sem felejtettem el: „Aki a saját sírját üresen akarja látni, az Jézus sírját is üresen látja.” Ez volt az első mondat, ami a feltámadás kérdését ennyire nyíltan a szemem elé tette. Hiszek-e én a feltámadásban? Én nemcsak az én síromat akartam üresen látni, hanem a szeretteimét is. Ez a mondat, az álmod - nagymamám felszólítása -, apukám, nagybátyáim betegsége különös módon egybecsengtek. És azok a hétköznapi csodák, amik ezután történtek, mind bizonyossá tették számomra, hogy Isten dolgozik az üdvösségünkön, s ha ennyire dolgozik rajta, akkor van feltámadás.

Ha hagyjuk, hogy Isten cselekedjék az életünkben, ha vállaljuk, hogy eszközei leszünk, megerősödik a hitünk, hogy tényleg van örökélet. Velem is ez történt. Isten vezetett. Megéltém, hogy édesapám hosszú évek után gyónt, botladozó, gyenge lába miatt kézen fogva vezettem az oltárhoz áldozni;

Laci nagybátyám halála előtt gyónt, áldozott; Isten talált arra is embert, hogy Béla nagybátyám betegágyához papot küldjön, és így a szentségeket felvéve állhatott meg Jézus előtt.

Barátaink sem maradtak ki. Egy hitetlen barátunk rákos lett, tudtuk, az utolsó napjait éli. Mivel annyira, de annyira távol állt a vallástól, mi nem mertük szóba hozni előtte és a családja előtt, hogy papot hívjanak hozzá. Imádkozni viszont annál többet imádkoztunk a lelkéért. Isten egy Svédországban dolgozó ismerősük testvérét – aki magyar pap – küldte el hozzá kórházi ágyhoz, hogy meggyóntassa és megáldoztassa. Látom Isten átalakító, nevelő munkáját plébániánk életében is, amikor újabb és újabb arcokat látok. A hit kegyelem, ami a megtapasztalás által egyre erősebb és erősebb lesz. És a megtapasztalás engedelmisségből fakad. Ha megteszem azt, amit Isten kér, akkor az én hitem is erősebb lesz, s azé is, akit rajtam keresztül szólított meg. És ez már az örök élet, a feltámadás csirája.

Kéri Zsolt

A kereszthalált követő feltámadás arra az öröme hív meg, hogy Jézus életét adta értünk, és ezzel „visszaszerezte” számunkra az örök életet. Mintegy meghívót-jegyet küldött nekünk a mennyei boldogságba. Erről jut eszembe, hogy egyszer utaztam egyik barátommal

Budapestre. Megvettük a jegyeket, de a vonaton, mikor kérte az ellenőr, nem tudta megmutatni (biztos kirántotta a zsebéből). Minden Húsvét lehetőséget ad arra, hogy az emlékezetünkbe véssük: vigyázzunk „Jézusi jegyünkre”, nehogy úgy járjunk, mint a barátom. A nagyböjti hétköznapok több lehetőséget adnak erre... Elsőként a keresztútjárást emelném ki, amiben végig gondolhatjuk mit is vállalt értünk Jézus és ez adhat erőt egy-egy nehezebb pillanatban, hogy ki tudjunk lépni önma-gunkból. Például amikor nincs kedvünk valamit megcsinálni, ami nehéz, vagy nehezebb emberrel van találko-zónk, akkor jusson eszünkbe, hogy a mi kis „szenvedésünk” eltörpül Jézusé mellett. Így már új színben láthatunk dolgokat.

Március 15-e hirtelen nagy havazást és elég rossz időt hozott, de ennek ellenére a kistemplomban összegyűltek az idősebb generáció tagjai és egy nagyon szép, bensőséges keresztutat tudtunk végig elmélkedni. Világos lett számomra az időseken keresztül, hogy Jézushoz legközelebb a fájdalomban kerülünk. Szenvedéseinkben együtt szenved velünk, és ha kérjük, segít nekünk, mutatja az utat, és a nehézség hamarosan oszlani kezd, majd megérkezik a fény a feltámadás fénye. Nagyon jó érzés, amikor rá merünk hagyni és megtapasztaljuk, hogy ha kérjük őt, megsegít. Egy alkalommal feleségemmel imádkoztunk egy helyzetért, hogyan lehet abból megoldást találni, és hihetetlen volt, hogy

már másnap megérkezett rá a válasz egy barátunk segítségével. Szóval a Húsvét feltámadása arra mutat, hogy hívjuk meg Jézust az életünkbe és akkor mi is vele együtt „feltámadhatunk” a kis nehézségeinkből, bajainkból.

Topál Csenge

Minden évben Húsvét vasárnap hajnalban részt szoktam venni az Öröm útján. Mire végig imádkozzuk, általában épp felkel a Nap. Számomra a feltámadás valami

ehhez hasonló csodálatos dolog. Annak a reménynek a kifejeződése és megerősítése az életünkben, hogy Jézus valóban él és valóban megváltott minket. A legörömtelibb pillanata az évnek, mert újra és újra szembesít azzal a ténnyel, hogy nem céltalan és reménytelen az életünk, hanem van Valaki, aki legyőzte a halált és minket is megmentett az örök kárhozattól. A mindennapokban néha nehéz igazán megélni ezt az örömet. A mély pillanatokból újra felállni, erőre kapni és nem feladni. Például amikor egy nagybőjti elhatározásomat nem sikerül teljesítenem és szembesülök saját gyengeséggemmel, mindig megküzdök azzal, hogy ne álljak meg, hanem Jézussal újra „feltámadva” vágjak neki a következő pillanatnak új emberként, azzal a reménnyel, hogy legközelebb sikerülni fog. Máskor, ha nagy

fájdalom ér – akár az iskolában vagy bárhol –, ez az örömhír is segít abban, hogy a sajnálkozás helyett a keresztemet magamhoz öleljem, majd a következő percben már erőre kapva megélelem a magam kis feltámadását, azzal a hittel, hogy ha Jézussal egyesülve meghalunk magunknak és a világnak, majd vele együtt élni is fogunk.

ÁPRILISI ÉLETIGE

/részlet/

„Testvérek, ne panaszkodjatok egymásra...”

Hogyan éljük tehát e hónap igéjét? Ugyanis a keresztény élet egyik súlyos problémáját tárja fel előttünk. Mi is különböző közösségekhez tartozunk sok mindent tapasztalunk, ami szerintünk nem helyes: az emberek temperamentoja, látásmódja, cselekvésmódja, következtelensége, ami fájdalommal tölt el, és visszautasítást vált ki belőlünk.

Íme, mindez alkalom lehet arra, hogy jól éljük a hónap igéjét. Ahelyett, hogy zúgolódnánk vagy ítélkeznénk – ahogy kísértésünk támadhat rá –, türelmesnek és megértőnek kell maradnunk, és csak ezt követően igazíthatjuk ki egymást, amennyire lehetséges. Azzal pedig mindenképp a kereszténységről teszünk tanúságot, ha az esetleges szeretetlenségre és az odaadás hiányára a mi nagyobb szeretetünkkel és odaadásunkkal válaszolunk. /Chiara Lubich/

A határokat nem én szabom, hanem Isten

Balogh László papnövendékként érkezett a plébániánkra gyakorlatra. Eddigi életéről, céljairól és monori tapasztalatairól kérdeztük.

Milyen út vezetett a döntéshez, hogy a papi hivatást válaszd?

Már gyerekkoromban készültem a papi hivatásra, otthon megtartottam a „kis szentmiséim”, ahová még a szomszédok is eljártak – persze ez így túl egyszerű. Akkoriban a szülőfalumban, Rimócon nagyon jó plébánosom volt. Soha nem beszéltünk a papi hivatásról, de láttam benne egy szimpatikus példát: így is lehet élni és ez egy jó élet. Szüleim vallásosak voltak, de inkább tradicionalista módon. Bennem is ez élt: kötelező elmenni a szentmisére, az ember legyen bérmálkozó, mert mit szólnak a rokonok, a szomszédok. Aztán megismertem az Ipolymenti Nagyboldogasszony Közösséget, akik rendeztek egy nyári táborot. Ott tapasztaltam meg először, hogy ezt a hagyományos keretekbe épült vallásosságot lehet formálni, életé váltani. Találkoztam olyan emberekkel, házaspárokkal, fiatalokkal, akik

nagyon komolyan vették és őszintén meg tudták élni ezt a vallásosságot. Nem egy különclét volt számukra, ugyanúgy élték mindennapi életüket a társadalomban, mégis érződött bennük valami különleges.

Gimnáziumba Balassagyarmatra kerültem, aztán Budapestre, ahol a vidékről érkezett fiatal, aki keresi a maga útját, kezdetben egyedül van. Hogy ismerkedjem, elkezdtem „csetelni”, és az első ember, akivel teljesen véletlenül megismerkedtem, egy szerzetes pap volt Rómából. Annyira vezetett voltam, hogy hihetetlen! Az atya ajánlotta, hogy menjek el a gellérthegyi Sziklakápolnába szentmisére. Az első alkalommal az ottani atya a szentmise után köszöntött: „szervusz, kisfiam, ki vagy te?” Atyai volt, és egy másik papi példakép, ami nagyon vonzó volt. A pálos atyák rögtön meghívtak a vacsorájukra, felvittek a klauzúrába imádkozni – nagyon jó érzéssel töltött el, hogy befogadtak. Ministrált ott egy velem egyidős fiú, akivel megismerkedtünk, hasonlóan gondolkodott, mint én, a Regnum Christi Apostoli Mozgalom tagjaként rendszeresen járt szentségimádási órákra, ahová én is elmentem vele csütörtökönként. Lelkivezetőm segítségével jutottam 2007-ben arra döntésre, hogy a papság lehet az én utam. Ausztriába, Heiligenkreuzba kerültem, ahol a ciszterek vezetnek egy teológiai főiskolát, amely XVI. Benedek pápáról kapta a nevét. Az ő irányításuk alatt működik egy szeminárium is, ahol

egyházmegyés papnövendékeket képeznek. Ott minden kultúra, minden nemzet jelen van, szeminaristaként a világegyházat éli meg. Megláttam, mennyire színes és élő az egyház. Sokszor gondoltam arra is, hogy aki nem találja benne, amit keres, az nem ismeri a katolikus egyházat.

Számodra melyik terület volt érdekes?

Mindig a fiatalokkal szerettem foglalkozni; már az Ipolymenti Közösségen is három éven belül táborvezető lettem. Szerettem visszaemlékezni, hogy tizenévesen milyen kérdések foglalkoztattak, és rávezetni a fiatalokat arra, hogy van valami több, nem csak az, amit érzékelünk. Ebben láttam a lehetőséget: kérdésekkel bombázni őket, megtanítani, hogy merjünk gondolkodni, szabad gondolkodnunk, nem irányítva vagyunk, nem csak azt láthatjuk, amit közvetítenek felénk. Merjünk utána menni dolgoknak és merjünk néha szembeszállni adott nézetekkel. Bebizonyítani, hogy a kereszténység egy élhető életet kínál számukra, nem a törvény és a szabályok életét, hanem a lehetőségét: „Jó így élni!”

Mivel foglalkoztál a diplomamunkádban?

Morálteológiából írtam a diplomamunkámat. A „gender” kérdéssel foglalkozom. A fő szempontom a fiatalok nevelése, akár a házasság, akár a szexualitika terén. De nagyon fontos a

hagyományos erkölcsi értékek újbóli tanítása, hogy megértsék: ezek nem elavult nézetek, így élni jó. Érdekel az is, hogyan tudom ezt ma egy iskolai, vagy plébániai hittanórán átadni, hogyan tudok részt venni a fiatalok nevelésében. Egy ideig működött, de aztán elkezdtem érezni, hogy képezni kell magamat ahhoz, hogy jobban megértssem őket. Most tanítóból újra tanulóknak kell lennem.

Mi az álmod, papként hogyan szeretnélni élni?

Nagyon tetszik a plébániai papság, mert sokrétű. Éppen a Monoron töltött gyakorlatomon látom, hogy átfogó munkáról van szó. Amit a fiatalokkal szeretnék, az éppen itt valósulhat meg, a plébániai életben. Nagyon jó példát látok Monoron arra, hogy a plébánosnak sikerült egy olyan kört maga köré kiépíteni, amelynek egyrészt van egy védő, másrészt egy támogató funkciója. Ezt is most tanulom: a papság feladata nem az, hogy mindent egy emberként megoldjon, mert akkor csak elméleteket gyártunk, de megvalósítani nem lesz időnk.

Nekem fontos még a missziók kérdése. Papnövendékként voltam Kárpátalján árva gyerekeknek házat építeni. Én inkább elméleti ember voltam világ életemben, ott pedig megtanultam, hogy túl kell lépnünk a határainkat. Mert a határokat nem én szabom, hanem Isten szabja meg és ő mindig sokkal tovább lát, mint én. Amikor

odajöttek a kisgyerekek, tudták, hogy ezt nekik építjük, és rögtön éreztették velünk, hogy számukra mi nem vagyunk idegenek. Azonnal szívükbe fogadtak minket. Felismertem, hogy én sem lehetek személyválogató, másrészt megértettem, amit Jézus mondott: „Engedjétek hozzám jönni a gyerekeket”, de nem csak őket, hanem mindenkit. Hiszem, hogy Isten az emberrel egy lehetőséget, egy gyümölcsöt teremtett, ami nem egy befejezett dolog, hanem arra vár, hogy kibontakozzék. Ebben a folyamatban látom az én feladatomban.

Hogy kerültél pont Monorra?

Miután befejeztem a teológiai képzést Ausztriában, éreztem, hogy szívesen kipróbálnám magam a realitásban, a valós plébániai életben. Püspökömmel gondolkodtunk együtt, hol láthatok egy igazi plébániai életet a maga szépségeivel és a maga nehézségeivel együtt. Így esett a választás Csáki Tibor atyára és a monori plébániára. Most már alátámaszthatom, hogy jó választás volt, akár a szépség, akár a nehézség tekintetében. A szemináriumi teológiaoktatás révén megkapjuk az elméleti tudást, de nem a kifejezetten gyakorlatit. Ezért fontosnak érzem, hogy legyen a „nagy elmélet” után egy plébániai gyakorlat, ahol megpróbálhatom a megszerzett tudást átültetni a gyakorlatba. Számomra ez egyben az utolsó próba is a végső döntés előtt.

Mit tapasztaltál Monoron, melyek az első benyomásaid?

Kevés időt töltöttem itt, tényleg csak első benyomásaim vannak. Jó, hogy sok közösség, sok csoport van jelen a plébánián, mindenki megtalálhatja, amire szüksége van. Nekem pedig jó, hogy mindegyikbe belekukkanthatok. A cigánypasztoráció új dolog számomra. Itt pedig belecsöppenhettem a sűrűjébe. Azt látom, hogy ők csak akkor fogadnak majd el engem, ha én is elfogadom őket olyannak, amilyenek, vagyis Isten teremtményeiként. Először magamon kell dolgoznom. Éppen ezért nem is mentem még ki az atyával a telepre, korai lenne. Nagy példaképeim Teréz anya és Roger testvér: ők mindketten tudtak a legkisebbek között a legkisebbek lenni. Teréz anya, akinek tevékenységét Béke Nobel-díjjal ismerte el a világ, mégis nagyon egyszerű válaszokat tudott adni az életre és csak azt tette, amit tennie kell.

Nagyon várom a húsvétot, ez lesz az első igazi plébániai húsvétom. Papnövendékként Vácon töltöttük a húsvétot püspök atyával egy szép, pompás liturgián. Most szeretnék tapasztalatot szerezni arról, milyen a feltámadást megélni egy kis plébánián, azokkal a hívekkel, akik máskor is itt vannak a vasárnapi szentmiséken és aktívan jelen vannak a plébánia életében. Szeretném velük együtt ünnepelni a feltámadást.

/Thullner Zsuzsanna/

Ökumenikus imaóra Szabó Károly emlékére

Március 19-én a Szent Egyed közösség szervezésében ökumenikus imaórát tartottunk a városunkban meggyilkolt Szabó Károly emlékére. *Nehéz ilyenkor bármit is mondani, egy ember erőszakos halála nagy fájdalom. Egy gyilkosság a város ügye is. Ha nem akarjuk, hogy fájdalomunk elveszen a zajos, zűrzavaros, indulatos világban, akkor mi, keresztények egyetlen dolgot tehetünk közösen: imádkozhatunk az áldozatért, hogy az Úr fogadja be őt országába; hozzátartozóiért, hogy adjon nekik vigaszt. Az imádság erő, gyenge erő, mégis hisszük, hogy végül győzedelmeskedik. Imádkozhatunk a városért, hogy ne legyen a féktelen indulatok prédája. Féltünk: a tanítványok is félték Jézus halála után. Aztán visszagondoltak tanítására. Mi is visszagondolhatunk rá, hallgathatjuk a Szavát, és könyöröghetünk azért is, hogy városunkban békében, szeretetben, testvérként tudjunk együtt élni. Jézus képmása előtt imádkoztunk együtt a református, az evangélikus, a baptista egyházak lelkészeivel, városunk polgármestere is eljött. Tibor atya Káin és Abel története alapján így beszélt homíliájában:*

„Szeretettel köszöntök mindenkit, aki ma este eljött. Különböző felekezetű, világnézetű emberek azért gyűltünk össze, mert a bűn rettenete – Szabó Károly erőszakos halála megrémít

mindannyiunkat. Azért gyűltünk össze, hogy keressük a választ az élet értelmére a Biblia tanítása alapján, és megálljunk az Úristen előtt. Ebben a benső elcsendesedésben hallgassuk meg a Teremtés könyvéből Isten szavát. (Ter 4,1-16)

Káin történetét hallhattuk, aki nyomorúságában, haragjában lehorgasztott fejjel készül szörnyű tetteire. Az Úristen szól hozzá, mint minden emberhez: „A bűn ott áll a te ajtód előtt, és utánad kívánczik, de neked lehetőség van, hogy uralkodjál felette.” Lehetőséged van, amelyet ki kell munkálnod magadban, hogy uralkodj felette. És látjuk, hogy Káin nem tudott uralkodni ösztönein, indulatain, mint olyan sokan azóta is. És majd az Úristen újra kérdezi Őt: Hol van a Te testvéred. A választ jól ismerjük: Őrizője vagyok én testvéremnek? Igen, őrizője vagy! Vére felkiáltott hozzám. Szabó Károly testvérünk halála tőlünk is kérdezi: Őrizője vagy-e testvéremnek. Be kell vallanunk, hogy nem. Elidegenedett világban, széteső, közömbös önző világban csak magunk bajával foglalkozunk, hisz abból is van éppen elég.

Szeretnénk megérteni, hogy mi a keresztény válasz erre a városunkban történt tragédiára. A tudósok, természetvédők évek óta figyelmeztetnek az ökológiai katasztrófára, hogy ne romboljuk a természetet – nem vesszük komolyan. A morális katasztrófára ugyanúgy figyelmeztet bennünket az Úristen – nem vesszük komolyan. Ez a

tragédia egy beteg társadalom tünete. Nem vettük komolyan, hogy legyen erkölcsi nevelés a családban, az iskolában. A gyerekek hazamennek az iskolából és egész nap nézik a TV-t. Az agresszivitás, az erőszak, amit látnak, majd folytatódik élőben. Az elmúlt korok meséiben a jó elnyerte jutalmát, a rossz a büntetését. Ma a filmekben több élete van egy szereplőnek, tetteinek nincs következménye. Az Isten nélküli világ embertelen világgá lett. De a problémát nem lehet erőszakkal megoldani... Az agresszivitás agresszivitást szül. Aki kardot ránt, kard által vész el.

Az egyetemes testvériséget leginkább Jézus tanította. Ő mondta el megvalósításának nyitját. Ledöntötte a bennünket elválasztó falakat: „Egy a ti Atyátok a mennyei, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok... Ő fölkelti napját jókra és rosszakra, esőt ad igaznak és bűnösnek egyaránt”. Jézus valóságos szeretet-forradalmat indított el. A századok során sok lelki áramlat

próbálta megvalósítani ezt a forradalmat. Assisi Szent Ferenc arról álmodott, hogy az emberek igazán testvérként éljenek egymással és az egész teremtett világgal. Jézus a testvériség megvalósításához a szeretetet hozza. Ez a szeretet azt kéri, hogy mindenkit szeressünk, nem csak a rokonainkat és barátainkat. Azt kéri, hogy szeressük a szimpatikusokat és az ellenszenveseket is, a honfitársat és az idegent...., az egyházhoz tartozókat és azokat is, akik más világnézetűek. A Jézusi szeretet képes egyedül kiemelni bennünket a közönyös, önző, magunkba süllyed reménytelenségből. Ez a szeretet azt kéri tőlünk, hogy szeressük ellenségeinket is, és bocsássunk meg nekik, ha rosszat tettek velünk. Ha megvan bennünk ez a szeretet, akkor leszünk képesek szembeszállni a sötétség erőivel, amely az erőszakban, a totális önzésben nyilvánul meg.

Nyújtsunk segítő kezet egymásnak! Mindig mástól várjuk a segítséget, hogy más oldja meg a problémákat. Ez a várákozás, hogy majd felülről minden megoldanak, megbénít bennünket. Én mit tudok tenni, hogy körülöttem jobb legyen a világ. Mindenki, amit tehet. Megtesszük-e? A váci püspök úr tavaly meghirdette a keresztény családoknak: Karolj fel egy elesett családot! Egyet, de azt kísérd, amennyire képes vagy, nem mindig anyagiakon múlik a segítség. Ferenc pápa mondta: „Egy kis irgalmasság megváltoztatja a világot: „Úgy legyen!”

Hírek

Április 3. (szerda) 19.00: Irodalmi est
– Babits Mihály költészete

Április 6. (szombat): kirándulás
Zebegénybe

Április 13. (szombat) 14.00: sportnap a
Telepen

Április 20. (szombat) 8.00-20.00: 12
órás kosárlabda

Május 1. (szerda) 11.00: Monorierdő-
búcsú

Május 5. (vasárnap)

11.00: Monorierdőn elsőáldozás

Május 9. (csütörtök) 18.00:

Egyházmegyei zsinati szekció

Május 12. (vasárnap) 9.30: Monoron
elsőáldozás

Május 19. (vasárnap): pünkösdi

Május 20. pünkösdhétfői zarándoklat

Június 2. (vasárnap): Úrnapja

Június 9. (vasárnap): Te Deum, Jézus
Szíve búcsú Telepen, Vasadon.

Táborok:

Június 17-22: hittanos tábor,
Bélapátfalva

Június 24-28: napközis tábor, Monor

Július 1-6: bérmás tábor, Dömös

Július 29-től augusztus 2-ig: napközis
tábor, Monorierdő

Augusztus 5-9: napközis tábor, Vasad

Augusztus 11-14: családi tábor

Turner Ferenc Alapítvány:

**A plébánián folyó ifjúsági munkát és
gyermekfoglalkozásokat támogatja.**

Ezért kérjük és várjuk a hívek támo-
gatását, egyéni felajánlasként, illetve
az SZJA 1%-ának felajánlásával.

adószáma: 18705339-1-13

Katolikus egyház techn. szám: 0011

HUMOR

*A vasárnapi iskolai tanító a tékozló
fiúról szóló történetet mondta el a
gyermekeknek. Végül megkérdezte
tőlük: „Volt-e szomorkodó a házban
akkor, amikor a tékozló fiú
hazaérkezett?” Az egyik fiúcska így
válaszolt: „Igen, a hizott borjú.”*

*Egy katolikus iskola ebédlőjében a
gyerekek ebédért állnak sorba. A fal
mellett egy asztalkán nagy tál alma
van, mellette egy tábla: "Csak egyet
vegyél, ne felejtsd, az Úr fi-
gyel." Mikor tálcára rakják az al-
mát, a levest, a másodikat, a sor
végén egy tálcán csokis sütemények
sorakoznak. Odaszól Pistike a
szomszédjának:*

*- Ebből sokat vegyünk, az Úr szeme
úgyis az almán van.*